

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 279

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 28 martie 2006

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 127 din 21 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.....	1-2	nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate.....	6-7
Decizia nr. 128 din 21 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (5) din Legea arendării nr. 16/1994.....	3-4	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 131 din 21 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor.....	4-6	303.— Hotărâre privind aprobarea Programului anual de marketing și promovare turistică și a Programului anual de dezvoltare a produselor turistice.....	8-9
Decizia nr. 195 din 2 martie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului		320.— Hotărâre privind aprobarea Programului național pentru reducerea costurilor cu energia pentru populație, prin creșterea eficienței energetice și utilizarea energiei regenerabile în anul 2006.....	9-12
		ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
		113.105. — Ordin pentru aprobarea Normelor privind criteriile de aprobare a auditorilor financiari care auditează situațiile financiare ale asiguratorilor	13-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 127

din 21 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător

Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 alin. (3) din Legea nr. 10/2001

privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Gheorghe Luigi Brad și Beatrice Carolina Brad în Dosarul nr. 522/2005 al Judecătorei Sinaia.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 septembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 522/2005, **Judecătoria Sinaia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 pct. 3 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Gheorghe Luigi Brad și Beatrice Carolina Brad.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că, în condițiile în care prin hotărâre judecătorească definitivă se desființează un contract de vânzare-cumpărare, încheiat în baza Legii nr. 112/1995, se naște automat dreptul foștilor chiriași de a fi despăgubiți pentru sporul de valoare adus imobilului restituit. Or, exercitarea acestui drept este restrânsă de textul legal atacat, întrucât aceștia sunt nevoiți să se îndrepte cu acțiune împotriva statului sau fostei unități de stat deținătoare, care are posibilități limitate de despăgubire, și nu împotriva proprietarului repus în drepturi, care poate vinde imobilul la valoarea de piață. În aceste condiții, susțin aceștia, este imperios necesar ca despăgubirile pentru sporul de valoare să fie suportate de proprietarul repus în drepturi, deoarece în caz contrar s-ar încălca principiul egalității în drepturi.

Instanța de judecată consideră că textele legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată și invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră prevederile legale criticate ca fiind constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Gheorghe Luigi Brad și Beatrice Carolina Brad în Dosarul nr. 522/2005 al Judecătorei Sinaia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 49 alin. (3) din Legea nr. 10/2001. Această lege a fost modificată prin titlul I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, și apoi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, textele de lege fiind renumerotate. Astfel, textul art. 49 alin. (3) a devenit art. 48 alin. (3), având aceeași redactare: „*În cazul în care imobilul care se restituie a fost preluat fără titlu valabil, obligația de despăgubire revine statului sau unității deținătoare.*”

Textele constituționale pretins a fi încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte constituționale. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 678 din 15 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 6 februarie 2006, Curtea a statuat că prevederile art. 48 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 53 din Constituție, întrucât soluția consacrată de acest text este justificată de opțiunea legiuitorului de a stabili destinatari diferiți ai obligației de despăgubire, în funcție de situația juridică distinctă a imobilelor ce se restituie, respectiv de împrejurarea preluării imobilului cu sau fără titlu.

Considerentele și soluția acestei decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 128

din 21 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (5) din Legea arendării nr. 16/1994

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (5) din Legea arendării nr. 16/1994, excepție ridicată de Virgiliu Gonțea în Dosarul nr. 2.323/2004 al Judecătoriei Fetești.

La apelul nominal răspunde Alexandru Stoica, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă solicită respingerea excepției, depunând un număr de nouă înscrisuri.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 august 2005, pronunțată în Dosarul nr. 2.323/2004, **Judecătoria Fetești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (5) din Legea arendării nr. 16/1994**, excepție ridicată de Virgiliu Gonțea într-un proces având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece în raport cu data încheierii contractului de arendare acest act nu poate constitui un titlu executoriu, instanța de judecată fiind cea competentă să stabilească prin hotărâre judecătorească obligațiile contractuale care trebuie să fie executate de părți. Mai susține că prin acest text se creează o situație privilegiată arendatorului, încălcându-se astfel principiul egalității în drepturi.

Instanța de judecată consideră că excepția este fondată, întrucât contractul de arendare nu poate constitui un titlu executoriu, acesta neputând fi pus în executare dacă nu se referă la o creanță certă, lichidă și exigibilă. Se arată că în clauzele contractului pot fi stabilite obligații care pot duce la interpretări de natură să avantajeze pe una din părți în detrimentul celeilalte.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată, arătând că, de fapt, critica autorului excepției nu vizează retroactivitatea textului legal criticat, ci aplicarea în timp a acestor prevederi, aspect care excedează competenței Curții Constituționale.

În ceea ce privește critica potrivit căreia investiția cu titlu executoriu a contractului de arendare este neconstituțională, Guvernul precizează că acordarea de către legiuitor, prin lege specială, a unui asemenea caracter anumitor acte juridice nu constituie un aspect de neconstituționalitate. De altfel, și în alte domenii, spre exemplu în domeniul bancar, legiuitorul a calificat contractul de credit bancar drept titlu executoriu.

Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 din Constituție, se arată că prevederile legale criticate nu conțin reglementări de natură să contravină acestui text constituțional.

Avocatul Poporului consideră prevederile legale criticate ca fiind constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 6 alin. (5) din Legea arendării nr. 16/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 7 aprilie 1994, text introdus prin articolul unic pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 157/2002 pentru modificarea și completarea Legii arendării nr. 16/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 25 noiembrie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 350/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 22 iulie 2003.

Textul de lege criticat are următoarea redactare: „*Contractele de arendare încheiate în scris și înregistrate la consiliul local constituie titluri executorii pentru plata arendeii la termenele și modalitățile stabilite în contract.*”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii și ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi.

Autorul excepției consideră că prevederile art. 6 alin. (5) din Legea arendării nr. 16/1994 sunt neconstituționale, întrucât investesc contractul de arendare cu titlu executoriu, ceea ce în opinia sa contravine principiului neretroactivității legii, precum și principiului egalității în drepturi.

Examinând criticile de neconstituționalitate și argumentele aduse în susținerea acestora, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate pentru considerentele ce urmează.

Referitor la critica de neconstituționalitate vizând încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea observă că, în realitate, aceasta privește aplicarea în timp a legii, adică stabilirea dacă prevederile textului de lege criticat se aplică și contractelor de arendare încheiate anterior intrării în vigoare a Legii arendării nr. 16/1994. În jurisprudența sa Curtea a statuat, în mod constant, că nu intră în competența sa controlul aplicării dispozițiilor unei legi sub raportul acțiunii în timp, acest aspect fiind de competența instanțelor de judecată.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (5) din Legea arendării nr. 16/1994, excepție ridicată de Virgiliu Gonțea în Dosarul nr. 2.323/2004 al Judecătorei Fetești.
Definitivă și general obligatorie.
Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 131

din 21 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de

De asemenea, Curtea constată că nu este întemeiată nici critica potrivit căreia textul de lege contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât reglementarea cuprinsă în acest text se aplică deopotrivă tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică.

De altfel, Curtea, în jurisprudența sa, de exemplu Decizia nr. 82 din 10 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 19 aprilie 2005, referindu-se la caracterul de titlu executoriu al contractului de credit bancar, a statuat că prin aceasta se face aplicația unui principiu consacrat de art. 372 din Codul de procedură civilă, în sensul că executarea silită se poate face nu numai pe baza unei hotărâri judecătorești investite cu formulă executorie, ci și în virtutea unui titlu executoriu prevăzut de lege.

Aceste considerente sunt valabile și în cauza de față, având în vedere că nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în această materie.

reglementare a comunicațiilor, excepție ridicată de Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. în Dosarul nr. 2.718/2005 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal, pentru Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații, se prezintă directorul direcției juridice Vlad Mihai Cercel, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă solicită, în principal, respingerea excepției ca inadmisibilă, având în vedere că, ulterior sesizării Curții Constituționale, art. 47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 a fost abrogat prin art. II pct. 4 din Legea nr. 239/2005 privind modificarea și

completarea unor acte normative din domeniul comunicațiilor, dispoziții, care potrivit art. III din aceeași lege, au intrat în vigoare la data de 31 decembrie 2005.

În subsidiar solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale. În susținere depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, arătând că prevederile art. 47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 au fost abrogate expres prin art. II pct. 4 din Legea nr. 239/2005.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 septembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 2.718/2005, **Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor**, excepție ridicată de Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” – S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că reglementarea plății tarifului de monitorizare anual, datorat de furnizorii de servicii de comunicații electronice Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații, sub forma unui procent din cifra de afaceri a fiecărui furnizor, reprezintă o dublă impozitare, contravenind dispozițiilor art. 56 alin. (2) din Constituție. Arată, în acest sens, că pentru aceeași cifră de afaceri este calculată atât contribuția anuală ce trebuie plătită către Autoritatea Națională de Reglementare în domeniul Energiei Electrice, cât și tariful de monitorizare anual datorat Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații.

Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că textele legale criticate contravin dispozițiilor art. 56 alin. (2) din Constituție, întrucât sistemul de impunere reglementat de aceste texte nu asigură o așezare justă a sarcinilor fiscale pentru o societate comercială care desfășoară și alte activități pe lângă activitățile specifice de comunicații electronice.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată, arătând că sumele percepute de Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații cu titlu de tarif de monitorizare nu au natura unor taxe și impozite în sensul Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, deoarece ele nu constituie surse la bugetul de stat. De asemenea, arată că prin Legea nr. 239/2005 a fost abrogat art. 47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002, introducându-se un capitol distinct referitor la tariful de monitorizare, urmând a intra în vigoare la data de 31 decembrie 2005. Potrivit acestor noi dispoziții, la stabilirea tarifului de monitorizare se iau în considerare

numai veniturile realizate din activitatea desfășurată în domeniul comunicațiilor.

Avocatul Poporului consideră prevederile legale criticate ca fiind constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Excepția are ca obiect prevederile art. 47 alin. (1) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 27 iunie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 591/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 791 din 30 octombrie 2002, prevederi care la data sesizării aveau următorul conținut:

— Art. 47: „(1) *Furnizorii de rețele și de servicii de comunicații electronice autorizați în condițiile prezentei ordonanțe de urgență datorează ANRC un tarif de monitorizare anual, calculat ca un procent din cifra de afaceri a fiecărui furnizor.*

[...]

(6) *În scopul aplicării prevederilor prezentului capitol cifra de afaceri este suma veniturilor realizate din vânzările de produse sau din prestările de servicii efectuate de agentul economic în cursul unui exercițiu financiar.*“

Textul constituțional pretins a fi încălcat este cel al art. 56 alin. (2), potrivit căruia „*Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale*“.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța Guvernului nr. 79/2002 a fost modificată și completată prin Legea nr. 239 din 15 iulie 2005 privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul comunicațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 26 iulie 2005. Prin art. II pct. 5 din această lege, în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002 a fost introdus un capitol distinct, respectiv Capitolul VIII¹, referitor la tariful de monitorizare, care a intrat în vigoare la data de 31 decembrie 2005, cu aceeași dată fiind abrogat art. 47 din această ordonanță.

Curtea observă că, în urma acestor modificări intervenite ulterior sesizării sale, nu s-a mai păstrat soluția legislativă pe care autorul excepției o critică. Astfel, potrivit acestei noi redactări, furnizorii de rețele sau servicii de comunicații au posibilitatea de a opta între soluția existentă, și anume determinarea tarifului de monitorizare în funcție de cifra de afaceri, potrivit art. 48¹ alin. (1) din Legea nr. 239/2005, și determinarea tarifului de monitorizare în funcție de veniturile rezultate numai din

furnizarea de rețele sau servicii de comunicații electronice, potrivit art. 48⁴ alin. (2) din aceeași lege.

Ținând seama că în jurisprudența constantă a Curții Constituționale s-a statuat că în situația modificării prevederii legale atacate sesizarea rămâne valabilă numai

dacă textul, în noua sa redactare, conservă excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în cauza de față această cerință nu este îndeplinită și, în consecință, excepția urmează să fie respinsă, ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, excepție ridicată de Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. în Dosarul nr. 2.718/2005 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 195

din 2 martie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, excepție ridicată de Liliana Avram Blaj în Dosarul nr. 2.777/2005 al Tribunalului Iași — Secția contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza aflându-se în stare de judecată, Curtea acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 2.777/2005, **Tribunalul Iași — Secția contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate.** Excepția de neconstituționalitate a fost invocată de Liliana Avram Blaj într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât instituie un tratament discriminatoriu pentru persoanele care desfășoară profesii liberale, prin raportare la tratamentul privilegiat aplicat celorlalte categorii de contribuabili, în condițiile în care toți asigurații sunt beneficiarii aceluiași serviciu și au aceleași drepturi în ceea ce privește protejarea sănătății lor.

Tribunalul Iași — Secția contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 sunt constituționale. Arată că, din modul în care a fost formulată excepția de neconstituționalitate, autorul acesteia are în vedere caracterul incomplet al textului, ceea ce excede competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 20 noiembrie 2002, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 645 din 21 iulie 2005. Conținutul acestora este următorul:

— Art. 51 alin. (2): „(2) *Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5 %, care se aplică asupra:*

a) veniturilor din salarii sau asimilate salariilor care se supun impozitului pe venit;

b) veniturilor din activități desfășurate de persoane care exercită profesii libere sau autorizate potrivit legii să desfășoare activități independente, dar nu mai puțin de un salariu de bază minim brut pe țară, lunar, dacă este singurul venit asupra căruia se calculează contribuția;

c) veniturilor din agricultură și silvicultură, stabilite potrivit normelor de venit pentru persoanele fizice care nu au calitatea de angajator și nu se încadrează la lit. b);

d) indemnizațiilor de șomaj și alocațiilor de sprijin;

e) veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, veniturilor din dividende și dobânzi și altor venituri care se supun impozitului pe venit numai în cazul în care nu realizează venituri de natura celor prevăzute la lit. a)–d).“

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat nesocotește prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegiu și fără discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare identică și prin raportare la aceleași prevederi constituționale ca și în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 647 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.147 din 19 decembrie 2005, Curtea a constatat că prevederile art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 sunt constituționale. În esență, Curtea a reținut că este firesc ca valoarea contribuției de asigurări sociale de sănătate să difere de la persoană la persoană, fiind în raport de veniturile realizate, dar această diferență este rezonabilă și justificată de situația obiectiv deosebită în care se află persoanele care realizează venituri mai mari față de cele ale căror venituri sunt mai reduse, precum și de principiul solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor, consacrat în art. 1 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002.

Cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea, în cauza de față neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea soluției pronunțate cu acel prilej.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, excepție ridicată de Liliana Avram Blaj în Dosarul nr. 2.777/2005 al Tribunalului Iași — Secția contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind aprobarea Programului anual de marketing și promovare turistică și a Programului anual de dezvoltare a produselor turistice**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 6 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 8/1998 privind constituirea Fondului special pentru promovarea și dezvoltarea turismului, aprobat cu modificări și completări prin Legea nr. 23/2000, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Programul anual de marketing și promovare turistică și Programul anual de dezvoltare a produselor turistice, prevăzute în anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Programele prevăzute la art. 1 se finanțează din bugetul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului în limita fondurilor aprobate pentru Autoritatea Națională pentru Turism, anual, cu această destinație.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,

Gheorghe Dobre

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 2 martie 2006.
Nr. 303.

ANEXA Nr. 1

**PROGRAMUL ANUAL
de marketing și promovare turistică**

CAPITOLUL I

Obiectivul general al programului

Art. 1. — Programul anual de marketing și promovare turistică urmărește promovarea produselor turistice din România pe piața internă și pe principalele piețe turistice din străinătate.

CAPITOLUL II

Obiective specifice

Art. 2. — Programul anual de marketing și promovare turistică urmărește realizarea următoarelor obiective:

- a) desfășurarea de activități de comunicare integrată de marketing în scopul îmbunătățirii imaginii României din punct de vedere turistic pe piața internă și internațională;
- b) promovarea produselor turistice din România în scopul creșterii circulației turistice interne și internaționale;
- c) promovarea produselor turistice în funcție de interesul specific fiecărei piețe.

CAPITOLUL III

Conținutul programului și modalități de finanțare

Art. 3. — Prin Programul anual de marketing și promovare turistică se finanțează în proporție de 100% următoarele:

A. Realizarea — creație și execuție, achiziționarea și distribuția materialelor de promovare și informare turistică:

a) în domeniul tipăriturilor:

— tipărirea de broșuri, pliante, afișe, bannere, panouri, alte prospecte ce au ca scop promovarea turistică a României pe piața internă și internațională;

b) în domeniul materialelor destinate promovării și informării prin mijloace audiovizuale:

— filme de promovare a ofertei turistice generale, pe zone și pe produse turistice;

— CD-ROM-uri, DVD-uri, spoturi audio, video;

— diapozitive, fotografiile, postere;

c) obiecte specifice de reclamă/protocol.

B. Acțiunile de promovare turistică specifice pe piața internă și internațională:

a) participări la manifestări interne și internaționale (târguri și expoziții);

b) activități specifice de relații publice;

c) organizarea de vizite de documentare pentru reprezentanți mass-media, agenți, tour-operatori și alți creatori de opinie din străinătate;

d) organizarea de evenimente pentru promovarea ofertei turistice românești;

e) organizarea de acțiuni itinerante de promovare (road-show-uri) în străinătate;

f) alte acțiuni specifice de promovare.

C. Campanii de publicitate în țară și străinătate:

a) publicitate în mass-media: presa scrisă ce se adresează publicului și specialiștilor, radio, TV paneuropene, naționale și locale;

b) publicitate la târguri (catalogul manifestării, panouri outdoor și indoor, bannere, ecrane);

c) mailing;

d) publicitate exterioară: panouri outdoor, promovare pe ecrane video, promovare pe mijloace de transport;

e) alte campanii de publicitate specifice.

D. Realizarea, întreținerea și modernizarea site-urilor Autorității Naționale pentru Turism și ale birourilor de promovare și informare turistică din străinătate.

Art. 4. — (1) Prin prezentul program se cofinanțează proiectele de promovare a ofertei turistice românești în proporție de maximum 50%.

(2) Pot fi cofinanțate prin acest program în proporție de maximum 50% și tipărituri, site-uri, realizarea de CD-uri și DVD-uri, pagini de turism, emisiuni de turism, filme de turism, materiale audiovideo, cataloage, ghiduri, albume, alte acțiuni de promovare a ofertei turistice.

ANEXA Nr. 2

PROGRAMUL ANUAL de dezvoltare a produselor turistice

CAPITOLUL I

Obiectivul general al programului

Art. 1. — Programul anual de dezvoltare a produselor turistice urmărește dezvoltarea durabilă a turismului din România.

CAPITOLUL II

Obiective specifice

Art. 2. — Programul anual de dezvoltare a produselor turistice urmărește realizarea următoarelor obiective:

a) elaborarea strategiilor de dezvoltare a turismului;

b) dezvoltarea produselor turistice;

c) susținerea proiectelor de investiții în turism;

d) creșterea calității serviciilor în turism;

e) susținerea învățământului turistic și a pregătirii profesionale de specialitate prin sistemul de formare profesională a adulților.

CAPITOLUL III

Conținutul programului și modalități de finanțare

Art. 3. — Prin Programul anual de dezvoltare a produselor turistice se finanțează în proporție de 100%:

a) studiile privind dezvoltarea turismului și conjunctura pieței turistice interne și internaționale (produse turistice, regiuni, tendințe pe piața internă și internațională);

b) programele de educare și dezvoltare a turismului durabil;

c) dezvoltarea softului și a domeniului Internet aferente activității de autorizare, licențiere, omologare și controlul activității turistice;

d) realizarea ghidurilor privind activitatea de clasificare, licențiere, omologare, atestare în turism și a legislației din domeniul turismului.

Art. 4. — Prin Programul anual de dezvoltare a produselor turistice se cofinanțează în proporție de maximum 50%:

a) programe de formare profesională a adulților din sectorul turistic și din domeniul învățământului turistic;

b) programele pentru îmbunătățirea calității serviciilor în turism.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Programului național pentru reducerea costurilor cu energia pentru populație, prin creșterea eficienței energetice și utilizarea energiei regenerabile în anul 2006

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă Programul național pentru reducerea costurilor cu energia pentru populație, prin creșterea eficienței energetice și utilizarea energiei regenerabile în anul 2006, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Agenția Română pentru Conservarea Energiei va elabora Regulamentul de selecție a beneficiarilor cofinanțării prevăzute în programul menționat la alin. (1), care se aprobă prin ordin al ministrului economiei și comerțului.

Art. 2. — (1) Măsurile de natura ajutorului de stat prevăzute de prezenta hotărâre vor fi notificate potrivit Legii nr. 143/1999 privind ajutorul de stat, republicată, și se vor acorda numai după autorizarea acestora de către Consiliul Concurenței.

(2) În cazul actelor administrative emise și al contractelor administrative încheiate fără respectarea

obligăției prevăzute la alin. (1), Consiliul Concurenței va solicita instanțelor de judecată competente anularea actului administrativ prin care s-a acordat ajutorul ilegal și, pe cale de consecință, recuperarea, rambursarea sau suspendarea plății oricărui ajutor ilegal.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul economiei și comerțului,
Codruț Ioan Șereș
Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 8 martie 2006.
Nr. 320.

ANEXĂ

PROGRAM NAȚIONAL
pentru reducerea costurilor cu energia pentru populație, prin creșterea eficienței energetice
și utilizarea energiei regenerabile în anul 2006

CAPITOLUL I

Necesitatea Programului național

O mare parte din populația urbană din România, peste 5 milioane de persoane, folosește energie termică din sistemele de termoficare, pentru încălzire și apă caldă menajeră.

Mărimea, structura și starea tehnică a acestor sisteme pot fi evaluate prin utilizarea bazei de date www.save200.asa.ro, realizată de Agenția Română pentru Conservarea Energiei, unitate care funcționează în subordinea Ministerului Economiei și Comerțului, denumită în continuare *ARCE*, în cooperare cu alți parteneri români în cadrul proiectului DHCAN (District Heating in Candidate Countries and Pilot Action in Hungary and Romania), integrat în Programul SAVE II al Comisiei Europene.

Tehnologia încălzirii urbane a evoluat mult în ultimul timp datorită avantajelor oferite:

- a) eficiență energetică ridicată;
- b) posibilitatea utilizării mai multor tipuri de combustibili în funcție de conjunctura pieței, inclusiv a unor surse de energie reziduală — apă fierbinte, abur industrial —, sau a unor surse regenerabile — biogaz din stațiile de epurare urbană, deșeuri menajere și alte deșeuri combustibile etc.;
- c) operare simplă din partea consumatorului care nu se implică în activități de aprovizionare cu combustibil, întreținere, supravegherea funcționării etc.;
- d) pericol redus pentru consumator, comparativ cu sursele individuale pe bază de combustibil;
- e) poluare redusă în spațiul urban prin amplasarea surselor de energie termică în afara zonei locuibile și transportul la distanță al agentului termic;

f) facilitarea aplicării unor politici municipale de investiții, de coeziune socială, de protecție a mediului etc.

Sistemele de încălzire din România sunt afectate de o serie de probleme generate de introducerea dificilă a noilor tehnologii (conducte preizolate, schimbătoare cu plăci, echipamente de contorizare și reglaj individual, automatizarea punctelor termice), operarea nerațională a sistemelor existente, concurența nelocală a altor sisteme de încălzire, ca urmare a lipsei unei viziuni unitare și bine coordonate privind încălzirea urbană.

Toate aceste probleme se reflectă în valoarea facturii pentru energie termică suportate de populație, ceea ce a determinat o tendință de deconectare de la sistemele de încălzire urbană. Problema s-a accentuat prin deconectarea consumatorilor industriali, ceea ce a necesitat transferarea costurilor fixe de operare integral asupra populației.

Ca urmare, reducerea facturii consumatorilor casnici implică reabilitarea sistemelor de încălzire pentru reducerea pierderilor aferente transportului și distribuției, inclusiv a celor din punctele termice, pentru introducerea sistemelor de facturare și reglaj individual, care să permită adaptarea consumului la puterea de plată a consumatorilor individuali, precum și motivarea acestora pentru realizarea operațiilor de izolare termică a locuințelor.

Intervenția statului în susținerea programelor de investiții de reabilitare este justificată de următoarele aspecte:

- a) acțiunea de reabilitare este în concordanță cu Strategia națională în domeniul eficienței energetice, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 163/2004, unde sectorul de alimentare centralizată cu energie termică a fost identificat ca o a doua prioritate a Programului național pentru reducerea costurilor cu energia pentru populație, prin creșterea eficienței energetice și utilizarea energiei

regenerabile în anul 2006, denumit în continuare *Programul național*;

b) dezvoltarea acestor sisteme de încălzire este o opțiune strategică, dat fiind faptul că înlocuirea lor cu alte sisteme individuale pe gaz nu este posibilă din cauza lipsei de resurse și a infrastructurii aferente;

c) existența acestor sisteme condiționează promovarea cogenerării, ca tehnologie de maximă eficiență în utilizarea gazelor naturale;

d) procesul de integrare europeană necesită aplicarea Directivei nr. 93/76/EEC cu referire la facturarea individuală a energiei termice și a Directivei nr. 2004/8/EC cu referire la cogenerarea de înaltă eficiență;

e) realizarea unor investiții de mari proporții necesită politici naționale speciale care să permită atragerea capitalului privat prin parteneriat public-privat, finanțarea cu a treia parte etc., atragerea unor bănci importante în realizarea unui sistem de garanții pentru credite, cofinanțarea unor componente de investiții de interes public, din fonduri locale sau naționale;

f) acțiunea de reabilitare trebuie să compenseze total sau parțial atât efectul reducerii subvențiilor pentru energia termică, cât și efectul creșterii prețului petrolului până la valori de 60—70 dolari/baril.

Experiența ARCE în promovarea investițiilor de reabilitare demonstrează că prin cofinanțare se asigură:

a) motivarea autorităților locale;

b) concentrarea diferitelor surse de finanțare;

c) creșterea încrederii instituțiilor de finanțare, inclusiv a celor internaționale, în a susține astfel de proiecte.

Exemplul cel mai elocvent este realizarea proiectului „Sawdust 2000”, care a reușit să atragă surse adiționale externe nerambursabile în proporție de 4/1.

CAPITOLUL II

Grupurile-țintă

Proiectul se adresează următoarelor categorii de potențiali beneficiari:

1. populația din mediul urban ale cărei apartamente sunt racordate la sistemele centralizate de încălzire. Conform Strategiei naționale pentru alimentare cu energie termică în sistem centralizat, potențialul maxim de conservare a energiei în domeniul alimentării centralizate este de 15—30%. Valorificarea acestui potențial, corelată cu valorificarea potențialului rezultat din reabilitarea termică a locuințelor, ar putea conduce la reduceri semnificative ale facturilor de energie termică sau la creșterea confortului și a siguranței în alimentarea cu căldură și apă caldă menajeră;

2. autoritățile locale, din cauza următoarelor motive:

a) bugetul local este în mod serios afectat de valoarea subvențiilor pentru energie termică, ceea ce limitează capacitatea de investiție a acestora și eligibilitatea lor pentru credite bancare interne și externe. Reducerea valorii facturii energetice determină, implicit, scăderea presiunii asupra bugetului local, reducerea arieratelor financiare ale companiilor locale de încălzire către furnizorii de

combustibil, prin diminuarea pierderilor și utilizarea unor surse de energie regenerabilă;

b) crearea de noi locuri de muncă este un obiectiv important pe plan local și național. Reabilitarea sistemelor de încălzire presupune investiții cu intensitate mare a forței de muncă datorită volumului mare de lucrări de construcții-montaj, a căror pondere poate ajunge la 40—60% din volumul investiției;

3. furnizorii de echipamente — creșterea volumului de investiții determină o creștere a cererii de echipamente specifice: conducte, izolații, armături, elemente de automatizare etc., ceea ce va stimula producția, iar achiziționarea în cantități de masă va determina o scădere a prețului. Din experiența ARCE, licitarea unui pachet de proiecte cu echipamente similare poate determina reduceri de costuri de până la 25%. Acest lucru este deosebit de important în echiparea cu mijloace de contorizare și reglaj individual (ventile termostat și alocatoare de costuri, deoarece facilitează achiziționarea lor de către categoriile sociale cu venituri reduse).

CAPITOLUL III

Scopul Programului național

Scopul Programului național constă în realizarea unei reduceri a facturii de energie termică a populației cu 15—25% prin stimularea unui volum de investiții de peste 250 milioane lei/an, prin cofinanțare de la bugetul de stat a maximum 30% din valoarea proiectelor de reabilitare a sistemelor de încălzire urbană.

Programul național concretizează aplicarea prevederilor Legii nr. 199/2000 privind utilizarea eficientă a energiei, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin facilitarea finanțării investițiilor rezultate din programele proprii de eficiență energetică întocmite de autoritățile locale.

De asemenea, Programul național răspunde obligațiilor ce revin României ca țară care a ratificat Protocolul de eficiență energetică și aspecte asociate de mediu, document în baza căruia trebuie aplicate o serie de mecanisme financiare și fiscale de sprijinire a eficienței energetice.

Programul național urmărește reducerea pierderilor de apă și căldură în rețelele de transport și distribuție a agentului termic, modernizarea structurii rețelei în raport cu situația și poziționarea actuală a consumatorilor de energie termică, introducerea sistemelor de contorizare în conformitate cu prevederile legale în vigoare, introducerea sistemului de distribuție pe două conducte și a punctelor termice de bloc, acolo unde este cazul.

Programul național susține implementarea Strategiei naționale privind alimentarea cu energie termică a localităților prin sisteme de producere și distribuție centralizate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 882/2004.

CAPITOLUL IV

Obiectivele Planului național privind reabilitarea rețelei de încălzire urbană, aferent Strategiei naționale în domeniul eficienței energetice

Reabilitarea rețelei de încălzire urbană se realizează pe baza următoarelor obiective:

a) aplicarea Strategiei de eficiență energetică, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 163/2004, și a planului de acțiune aferent;

b) aplicarea prevederilor Legii nr. 199/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

c) aplicarea prevederilor actelor normative care transpun directivele Comisiei Europene cu referire la eficiență energetică și a altor angajamente internaționale asumate;

d) aplicarea prevederilor Strategiei naționale privind alimentarea cu energie termică a localităților prin sisteme de producere și distribuție centralizate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 882/2004;

e) facilitarea unor investiții importante la nivel local, inclusiv atragerea de surse de finanțare externe nerambursabile și sub formă de credite, stimularea parteneriatului public-privat;

f) compensarea efectului reducerii subvențiilor pentru energie termică și a efectului creșterii prețului petrolului pe piața internațională asupra facturii populației;

g) dezvoltarea pieței de servicii energetice în România și a pieței de echipamente performante energetic, în special dezvoltarea producției interne;

h) valorificarea potențialului de resurse energetice regenerabile pe plan local pentru acoperirea cererii de energie termică pentru populație și înlocuirea sau reducerea cantității de combustibili scumpi ori deficitari;

i) reducerea emisiilor de CO₂ în spațiul urban locuibil, generate atât de utilizarea surselor locale de încălzire, cât și de poluare prin depozitarea de deșeuri combustibile; realizarea acestui deziderat va permite accesarea de noi surse de finanțare prin mecanismul de Joint Implementation, pentru care România are memorandumuri semnate cu mai multe țări;

j) valorificarea experienței și rezultatelor obținute în proiecte-pilot cu finanțare externă: TECP (Thermal Energy Conservation Programme), EEDHHS (Energy Efficiency in District Heating Housing Sector);

k) aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 48/2004 pentru adoptarea unor măsuri privind furnizarea energiei termice populației, pentru încălzirea locuinței și prepararea apei calde de consum, prin sisteme publice centralizate de alimentare cu energie termică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 430/2004, prin care se prevede acordarea de sume de la bugetul de stat pentru re tehnologizarea, modernizarea și dezvoltarea sistemelor centralizate de producere a energiei termice prin suplimentarea bugetului Ministerului Economiei și Comerțului la capitolul 82.01 „Industria extractivă, producătoare și construcții”, titlul 51 „Transferuri între unități ale administrației publice”, articolul 51.02 „Transferuri de

capital”, alineatul 51.02.06 „Retehnologizarea centralelor termice și electrice de termoficare”.

CAPITOLUL V

Condiții de eligibilitate pentru finanțare

Programul național este conceput după criteriile și principiile programelor comunitare, cu respectarea transparenței și nedistorsionarea concurenței și asigurarea respectării regulilor de piață.

Luându-se în considerare experiența dobândită în susținerea financiară a proiectelor de conservare a energiei, principalele criterii de eligibilitate pentru proiectele de investiții în domeniul eficienței energetice sunt:

a) inițiatorul investiției este o autoritate locală sau o entitate subordonată acesteia;

b) fundamentarea investiției se face printr-un studiu de fezabilitate, coerent cu strategia locală de asigurare a energiei termice sau cu programul propriu de eficiență energetică realizat conform Legii nr. 199/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

c) studiul de fezabilitate este aprobat de autoritatea locală;

d) există alocare de surse financiare în bugetul local sau posibilitatea de accesare a altor surse de finanțare care să acopere minimum 70% din valoarea proiectului ori a etapei din proiect pentru care se cere cofinanțare din Programul național; în cazul finanțării unei etape, este necesar să se demonstreze că rezultatele obținute pot fi clar identificate și nu depind de realizarea altor etape;

e) investiția are la bază indicatori de eficiență energetică și economică: economia de combustibil realizabilă, reducerea pierderilor de energie, susținerea cogenerării, introducerea contorizării și facturării individuale, reducerea costurilor și, respectiv, a facturii populației etc.;

f) investiția introduce tehnologii moderne de producere, transport și distribuție și/sau mecanisme moderne de finanțare ori contribuie la dezvoltarea pieței de servicii energetice;

g) beneficiarul acceptă monitorizarea realizării investiției și evaluarea efectelor împreună cu autoritatea competentă care implementează Programul național, conform unei convenții încheiate la deschiderea finanțării;

h) beneficiarul acceptă utilizarea fondurilor primite prin Programul național numai pentru achiziția de echipamente nu și pentru lucrări de construcții-montaj aferente realizării investiției;

i) beneficiarul acceptă să utilizeze etapizat fondurile primite prin Programul național numai în proporția stabilită cu fondurile proprii.

CAPITOLUL VI

Finanțarea proiectelor

Eligibilitatea proiectelor se determină în condițiile legislației în vigoare, pe baza analizei tehnice realizate de ARCE, ca autoritate competentă de implementare a Programului național, a dosarului înaintat de beneficiar.

Cofinanțarea se realizează de Ministerul Economiei și Comerțului prin transferuri la bugetele locale în limitele sumelor alocate prin legea bugetului de stat.

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

ORDIN

pentru aprobarea Normelor privind criteriile de aprobare a auditorilor financiari care auditează situațiile financiare ale asiguratorilor

În temeiul prevederilor art. 4 alin. (26) și (27) și ale art. 20 alin. (3) lit. g) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asiguratorilor, cu modificările și completările ulterioare, potrivit Hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asiguratorilor din data de 7 martie 2006, prin care s-au adoptat Normele privind criteriile de aprobare a auditorilor financiari care auditează situațiile financiare ale asiguratorilor,

președintele Comisiei de Supraveghere a Asiguratorilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele privind criteriile de aprobare a auditorilor financiari care auditează situațiile financiare ale asiguratorilor, cuprinse în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală reglementări din cadrul Comisiei de Supraveghere a Asiguratorilor va lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asiguratorilor,
Nicolae Eugen Crișan

București, 13 martie 2006.
Nr. 113.105.

ANEXĂ

NORME

privind criteriile de aprobare a auditorilor financiari care auditează situațiile financiare ale asiguratorilor

Art. 1. — Prezentele norme stabilesc condițiile care trebuie îndeplinite și documentele pe care trebuie să le prezinte auditorii financiari în vederea obținerii aprobării pentru efectuarea auditului situațiilor financiare ale asiguratorilor, precum și obligațiile și responsabilitățile minimale ale acestora referitoare la situațiile financiare ale asiguratorilor.

Art. 2. — Potrivit prevederilor art. 20 alin. (3) lit. g) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asiguratorilor, cu modificările și completările ulterioare, asiguratorii au obligația auditării situațiilor financiare anuale și, după caz, consolidate, de către un auditor financiar persoană juridică, membru al Camerei Auditorilor Financiari din România și aprobat de Comisia de Supraveghere a Asiguratorilor.

Art. 3. — Pentru a fi aprobați în vederea auditării situațiilor financiare ale asiguratorilor, auditorii financiari trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) să aibă calitatea de auditor financiar, membru activ al Camerei Auditorilor Financiari din România;

b) să îndeplinească cerințele legale și profesionale referitoare la activitatea de audit și să nu se afle într-o situație de incompatibilitate sau de conflict de interese prevăzută de legislația în vigoare;

c) să aibă în vigoare un contract de asigurare de răspundere civilă profesională, în conformitate cu Normele privind asigurarea pentru risc profesional emise de Camera Auditorilor Financiari din România;

d) coordonatorul echipei care va realiza auditul situațiilor financiare să aibă calitatea de auditor financiar activ, membru al Camerei Auditorilor Financiari din România, și să fi coordonat sau să fi participat la auditarea situațiilor financiare ale asiguratorilor o perioadă de cel puțin 2 ani;

e) să aibă cel puțin un actuar în cadrul echipei care va realiza auditul financiar, în vederea examinării activității de asigurare conform principiilor fundamentale și general acceptate ale calculului actuarial.

Art. 4. — (1) În vederea aprobării, asiguratorii au obligația să transmită Comisiei de Supraveghere a Asiguratorilor o solicitare de aprobare a auditorului financiar, însoțită de documentația prevăzută la alin. (2).

(2) Pentru auditorul financiar va fi transmisă Comisiei de Supraveghere a Asiguratorilor următoarea documentație din care să rezulte îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 3:

a) documentul care atestă calitatea de membru activ al Camerei Auditorilor Financiari din România, eliberat de aceasta, valabil pentru anul financiar în curs;

b) curriculum vitae pentru auditorul financiar menționat la art. 3 lit. d), care va cuprinde cel puțin informații legate de studiile absolvite, cu menționarea instituției de învățământ, a naturii cursurilor și a anului absolvirii, și o prezentare detaliată a activității desfășurate, cu indicarea denumirii și a profilului activității entității în cadrul căreia a activat, a duratei și naturii activităților desfășurate, precum și a responsabilităților exercitate, însoțit de orice alte documente care atestă îndeplinirea cerințelor de pregătire și experiență în domeniul asiguratorilor. Dacă este cazul, se va indica și

autoritatea însărcinată cu supravegherea fiecăreia dintre entitățile în cadrul cărora auditorul financiar menționat la art. 3 lit. d) a desfășurat activitate;

c) curriculum vitae pentru actuarul menționat la art. 3 lit. e), care să cuprindă cel puțin informațiile prevăzute la lit. b);

d) curriculum vitae pentru reprezentantul legal/statutar al societății de audit financiar, care să cuprindă cel puțin informațiile prevăzute la lit. b);

e) o copie a contractului de asigurare de răspundere civilă profesională;

f) chestionarul în forma prezentată în anexa nr. 1 la prezentele norme, completat și semnat de reprezentantul legal/statutar al societății de audit financiar;

g) declarația în forma prezentată în anexa nr. 2 la prezentele norme, completată și semnată de reprezentantul legal/statutar al societății de audit financiar.

(3) În cazul în care auditorul financiar propus de către asigurător îndeplinește această calitate la un alt asigurător și, prin urmare, deține aprobarea Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor pentru efectuarea auditului situațiilor financiare, documentația prevăzută la alin. (2) va fi înlocuită cu o declarație sub semnătura reprezentantului legal/statutar al auditorului financiar, prin care să se confirme că informațiile cuprinse în documentația existentă în evidențele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nu au suferit modificări sau, după caz, să se comunice modificările intervenite.

(4) În cazul schimbării auditorului financiar, asigurătorul va transmite Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, în termen de 30 de zile de la data adoptării hotărârii, o solicitare semnată de unul dintre conducătorii executivi ai asigurătorului din care să rezulte motivele schimbării auditorului, identitatea noului auditor, însoțită de hotărârea organului statutar, precum și de documentația prevăzută la alin. (2), în vederea aprobării noului auditor. Prevederile alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(5) Orice modificare a informațiilor și/sau a documentelor care au stat la baza aprobării auditorului va fi comunicată Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor în termen de 5 zile de la data producerii modificării.

Art. 5. — (1) Auditorul financiar furnizează, la solicitarea Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, orice detalii, clarificări, explicații referitoare la datele cuprinse în situațiile financiare ale asigurătorului.

(2) Auditorul financiar va întocmi un raport anual însoțit de opinia sa, din care să rezulte dacă situațiile financiare prezintă o imagine fidelă a poziției financiare, a performanței financiare, a fluxurilor de trezorerie și a celorlalte informații referitoare la activitatea desfășurată conform standardelor profesionale publicate de Camera Auditorilor Financiarilor din România.

(3) Raportul auditorului financiar trebuie să cuprindă cel puțin următoarele:

a) identificarea situațiilor financiare anuale care fac obiectul auditului financiar, împreună cu cadrul de raportare financiară care a fost aplicat la întocmirea acestora;

b) o descriere a ariei auditului financiar, care identifică cel puțin standardele de audit conform cărora a fost efectuat auditul;

c) o opinie de audit care exprimă în mod clar opinia auditorilor financiarilor potrivit căreia situațiile financiare anuale oferă o imagine fidelă conform cadrului relevant de raportare financiară și, după caz, dacă situațiile financiare anuale respectă cerințele legale; opinia de audit este fără rezerve, cu rezerve, o opinie contrară sau, dacă auditorii financiarilor nu au fost în măsură să exprime o opinie de audit, opinia este imposibil de exprimat;

d) o referire la aspectele asupra cărora auditorii financiarilor atrag atenția printr-un paragraf distinct, fără ca opinia de audit să fie cu rezerve;

e) o opinie privind gradul de conformitate a raportului administratorului cu situațiile financiare anuale pentru același exercițiu financiar;

f) o referire privind respectarea prevederilor legale privind metodologia de calcul și evidență a rezervelor tehnice ale asigurătorului, precum și a categoriilor de active admise să acopere rezervele tehnice ale asigurătorului și regulile de dispersie a plasamentelor;

g) o referire privind respectarea prevederilor legale privind marja de solvabilitate a asigurătorului;

h) o referire privind respectarea reglementărilor interne privind programul de reasigurare a asigurătorului și gradul de adecvare al acestuia;

i) o referire privind practicile și procedurile controlului și auditului intern al asigurătorului, precum și eventualele deficiențe constatate și recomandările făcute pentru remedierea acestora.

(4) Raportul de audit se semnează de către auditorii financiarilor, persoane fizice, în numele auditorilor persoane juridice, și se datează.

Art. 6. — (1) Auditorul financiar al unui asigurător trebuie să informeze Comisia de Supraveghere a Asigurărilor de îndată ce, în exercitarea atribuțiilor sale, a luat cunoștință despre orice act sau fapt în legătură cu asigurătorul ori cu entitățile care intră în perimetrul de consolidare, act sau fapt care:

a) constituie o încălcare a legii și/sau a reglementărilor ori actelor emise în aplicarea acestora, prin care sunt stabilite condițiile de autorizare și de desfășurare a activității asigurătorului;

b) este de natură să afecteze situația patrimonială a asigurătorului sau buna sa funcționare;

c) poate conduce la un refuz din partea auditorului de a-și exprima opinia asupra situațiilor financiare ale asigurătorului sau la exprimarea de către acesta a unei opinii cu rezerve.

(2) Transmiterea către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor a informațiilor prevăzute la alin. (1) nu constituie o încălcare a oricărei restricții privind divulgarea de informații și nu va atrage nici un fel de răspundere asupra persoanei în cauză.

Art. 7. — În conformitate cu prevederile art. 6 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, Comisia de Supraveghere a Asigurărilor asigură confidențialitatea informațiilor conținute în raportul auditorului financiar.

Art. 8. — Solicitarea de aprobare împreună cu documentația prevăzută la art. 4 alin. (2) vor fi transmise Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor înainte de

începerea misiunii auditului financiar al situațiilor financiare anuale/consolidate.

Art. 9. — Prevederile prezentelor norme se aplică începând cu auditarea situațiilor financiare ale exercițiului financiar 2006.

Art. 10. — (1) Nerespectarea de către asigurători a prevederilor prezentelor norme se sancționează în condițiile

și potrivit prevederilor art. 39 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul constatării nerespectării prevederilor prezentelor norme de către auditorii financiari, Comisia de Supraveghere a Asigurărilor informează Camera Auditorilor Financiari din România, solicitând acesteia adoptarea măsurilor care se impun pentru remedierea acestor încălcări, și poate retrage aprobarea acordată auditorilor financiari în cauză.

ANEXA Nr. 1
la norme
(Confidențial)

CHESTIONAR*)
pentru auditorul financiar

1. Identitatea societății de audit financiar (se vor indica: denumirea, forma juridică, adresa sediului social, codul unic de înregistrare și numărul autorizației de funcționare eliberate de Camera Auditorilor Financiari din România):

.....
.....

2. Identitatea reprezentantului legal/statutar al societății de audit financiar (se vor indica: numele, prenumele și funcția acestuia, informații de contact):

.....
.....

3. Identitatea auditorului financiar, persoană fizică, care coordonează echipa ce va realiza auditul financiar al asigurătorului (se vor indica: numele, prenumele și funcția acestuia, informații de contact):

.....
.....

4. În ultimii 10 ani vreuna dintre entitățile la care societatea de audit financiar menționată la pct. 1 a prestat servicii de audit financiar a făcut obiectul unei proceduri de reorganizare judiciară/faliment/lichidare? În caz afirmativ, faceți orice precizări utile:

.....
.....

5. Comunicați orice informații suplimentare care ar putea fi considerate relevante pentru activitatea societății de audit financiar menționate la pct. 1:

.....
.....

Subsemnatul, cunoscând prevederile art. 292 din Codul penal (art. 474 din noul Cod penal), declar pe propria răspundere, sub sancțiunea legii, că toate răspunsurile sunt complete și conforme cu realitatea și că nu există alte fapte relevante asupra cărora Comisia de Supraveghere a Asigurărilor ar trebui informată. Totodată, în numele societății pe care o reprezint, mă angajez să comunic Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor orice modificare privind informațiile furnizate.

Data

Numele și prenumele

.....

Semnătura și ștampila

NOTĂ:

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor va păstra confidențialitatea informațiilor cuprinse în răspunsurile la acest chestionar, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

*) Acest chestionar va fi completat și semnat de reprezentantul legal/statutar al societății de audit financiar. Chestionarul se întocmește potrivit acestui model, în formă tehnoredactată; este obligatoriu să se răspundă la toate întrebările. Nu sunt acceptate chestionarele semnate prin reprezentare.

DECLARAȚIE*)

Subsemnatul,
(numele și prenumele)

reprezentant legal/statutar al, propusă în calitate
(denumirea societății de audit financiar)

de auditor financiar la,
(denumirea asigurătorului)

declar că societatea de audit financiar menționată nu se află în vreuna dintre situațiile prevăzute la art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările ulterioare, ori în altă situație de incompatibilitate sau de conflict de interese prevăzută de legislația în vigoare.

Data

Semnătura și ștampila

*) Această declarație va fi completată și semnată de reprezentantul legal/statutar al societății de audit financiar. Nu sunt acceptate declarațiile semnate prin reprezentare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 114555